

КАЛЕНДАРЧЕТО

Една топла есенна нощ татко се върна необичайно късно въ къщи. Когато разтвори вратата, широкото му чело бѣше потъмнѣло отъ дълбоковръзани бръчки. Той пристѣпи тежко и мрачно процеди презъ зѣби:

— Отведи детето въ другата стая да спи!

Мама не каза нищо. Прегърна ме и съразширени отъ уплаха очи ме отнесе въ съседната стая, гдето отдавна бѣха заспали моитѣ брачета. Когато мама не бѣше при мене, азъ почувствувахъ тежината на татковитѣ думи. Тѣ завучаха въ ушитѣ ми страшно мжчително. Трѣбва нѣщо много лошо да се е случило съ него. Азъ искахъ да узная, какво бѣше разтревожило татка толкова, че не пожела дори да ме прегърне. Станахъ отъ леглото, приближихъ се до вратата и започнахъ да прислушвамъ разговора, макаръ и да знаехъ, че е неприлично, добритѣ деца да прислушватъ разговора на родителитѣ си. Дълго седѣхъ неподвижно и едва можахъ да доловя откъслечно нѣкои таткови думи. Разбрахъ, че срещу нашия дюкянъ се открива кооперативенъ, и че отъ това положението на татка се влошава . . .

На сутринята изтичахъ на площада, безъ да кажа нѣкому дума. Бѣхъ поразенъ отъ голѣмия надписъ: **Кооперативенъ магазинъ „Бъдеще“**. Отъ този день хората рѣдко започнаха да пазаруватъ отъ нашия дюкянъ. Смѣткитѣ на татка започнаха да се заплитатъ. Той се отчая. Връщаше се късно въ къщи мраченъ и недоволенъ, караше се съ мама. Азъ толкова намразихъ кооперативния дюкянъ, отъ който идѣше нещастieto на нашето семейство, че понѣкога мислѣхъ да го запала, и всичко въ него да изгори заедно съ продавача. Татко започна да пие. Това напълно съкруши мама. И единъ день татко преобърна нашия дюкянъ на кръчма. У дома този день имаше страшна тревога. Сякашъ нѣкой бѣше умрѣлъ. Заредиха се чернитѣ дни за нашето семейство . . .

Минавахъ веднѣжъ край кооперативния магазинъ. Предъ него се бѣха събрали купчина деца и четѣха малки книжки. Азъ преминавахъ бързо по улицата, не искахъ да се спирамъ предъ умразното ми здание, но отъ кооперативниятъ дюкянъ излѣзе продавачътъ и ми извика:

— Ела тука, момченце!

На мене ми идѣше да плюя въ лицето на този човѣкъ, но защо не направихъ това и до сега не мога да си дамъ смѣтка.

— На ти това календарче, — каза той, като ме гледаше съ кроткитѣ си засмѣни очи, които, стори ми се, че ме победиха. Азъ плахо протегнахъ ръка и поехъ малкото, розово книжле и, безъ да го разгърна, го сложихъ въ джоба си, като забързахъ къмъ края на селото — на поляната при телцитѣ. Щомъ пристигнахъ на поляната, веднага извадихъ книжлето. На заглавната корица пишеше **„Календарче-въздържателче“**. Разгърнахъ го и се зачетохъ въ него. Това малко календарче, изпъстрено съ чудни картинки,